

**REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE**

ZUNANJI ODDELEK
V NOVI GORICI

Številka: **III U 98/2022-21**
Datum: 13.01.2023

REPUBLIKA SLOVENIJA
Komisija za preprečevanje korupcije
Dunajska cesta 56
1000 Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
KOMISIJA ZA PREPREČEVANJE KORUPCIJE
3
Dunajska 56. 1000 Ljubljana

Prejeto: 17-01-2023	Sig.z: 30006
Številka zag: 06277-2/2022-6	Pril.: sec. Ur
V vrednost:	Vred.: 12

ZADEVA: Vrnitev upravnih spisov skupaj s pravnomočno sodno odločbo

V upravnem sporu, ki ga je sprožila tožeča stranka Evgenij Komljanec, Izola, zoper akt Komisije za preprečevanje korupcije št. 06211-48/2020/48 32013 z dne 18. 3. 2022, vam v prilogi vračamo upravne spise, ki se nanašajo na zadevo ter pisni odpravek pravnomočne sodne odločbe, izdane v tem upravnem sporu.

S spoštovanjem,

Višja sodnica
Valentina Rustja, l.r.

Po odredbi sodnika
Podpis pristojne osebe

Rustja

PRILOGA:
- upravni spisi
- pisni odpravek pravnomočne sodne odločbe

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA
UPRAVNO SODIŠČE RS, NOVA GORICA

14. 12. 2022

Podpis pristojne
sočne osebe:

Rustja

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

III U 98/2022-20

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije, oddelek v Novi Gorici, je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnik in sodnici Lea Chiabai kot predsednica ter Valentina Rustja in dr. Damjan Gantar kot člana,

ob sodelovanju sodne zapisnikarice Sabine Kuštrin,

v upravnem sporu tožeče stranke: **EVGENIJ KOMLJANEC**,

zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Komisija za preprečevanje korupcije, Dunajska cesta 56, Ljubljana,

zaradi **ugotovitve kršitve določb o nasprotju interesov**,

o **tožbi** zoper akt Komisije za preprečevanje korupcije št. 06211-48/2020/48 32013 z dne 18. 3. 2022,

na seji **14. decembra 2022**

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka trpi svoje stroške tega postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. Komisija za preprečevanje korupcije (v nadaljevanju: KPK ali toženka) je tožniku v zadevi, vodeni zaradi suma kršitev zakonskih določb o nasprotju interesov, izdala izpodbijani akt, tj. ugotovitve o konkretnem primeru št. 06211-48/2020/48 32013 z dne 18. 3. 2022, v izreku katerega ugotavlja, da se je tožnik, občinski svetnik Občine Izola, s tem, ko je kot član Komisije za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja (v nadaljevanju: KMVVI) na 3. redni seji KMVVI dne 23. 4. 2019 sodeloval v razpravi o sklepu Sveta javnega zavoda Zdravstveni dom Izola (v nadaljevanju: ZD Izola) o imenovanju Evgenija Komljanca za direktorja javnega zavoda ZD Izola, in s tem, ko je kot član občinskega sveta Občine Izola na 4. redni seji dne 25. 4. 2019 glasoval o sklepu o podaji soglasja k sklepu Sveta Javnega zavoda ZD Izola o imenovanju direktorja ZD Izola, pri čemer je bil predlagani kandidat za direktorja on sam, znašel v okoliščinah, ki pomenijo nasprotje interesov, in ni storil vsega, da se mu izogne, s čimer je ravnal v nasprotju z določbami 37. člena Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije (v nadaljevanju: ZIntPK).
2. Iz obrazložitve izpodbijanega akta izhaja, da je bil izdan v ponovnem postopku po sodbi tukajšnjega sodišča št. III U 147/2021-11 z dne 17. 12. 2021 (v nadaljevanju: sodba III U 147/2021). KPK je namreč 10. 5. 2021 sprejela ugotovitve o konkretnem primeru št. 06211-48/2020/30 (v nadaljevanju: ugotovitve z dne 10. 5. 2021), v katerih je ugotovila tožnikove kršitve določb ZIntPK glede dolžnega izogibanja nasprotju interesov. Po njihovi vročitvi je ugotovila, da je pomotoma spregledala tožnikovo izjasnitev z dne 26. 4. 2021, zato je v istem postopku izdala nov akt, tj. ugotovitve o konkretnem primeru št. 06211-48/2020/36 z dne 10. 6. 2021 (v nadaljevanju ugotovitve z dne 10. 6. 2021), s katerimi je odpravila ugotovitve z dne 10. 5. 2021 in o zadevi ponovno odločila, pri čemer je upoštevala tudi tožnikovo izjasnitev. Z izdajo drugega akta je KPK kršila določbe postopka, zato je sodišče s sodbo III U 147/2021 oba akta odpravilo in zadevo vrnilo v ponovni postopek, tj. stanje zadeve, v katerem je bila, preden so bili izdani odpravljeni upravni akti (tretji odstavek 64. člena ZUS-1, tako tudi sodna praksa, npr. sodba Vrhovnega sodišča I Up 71/2018 z dne 23. 5. 2018). KPK je v

ponovnem postopku odpravila kršitve skladno s stališči in napotki sodišča. Pri odločanju je uporabila listine, ki so bile zakonito pridobljene v predhodnem postopku, ki jih toženka tudi konkretno našteje.

3. Kot ugotavlja toženka, iz pridobljenih podatkov in dokumentacije izhajajo naslednja ključna dejstva: KMVVI je na 3. redni seji 23. 4. 2019 glasovala o sklepu št. 4¹ o podaji soglasja k sklepu Sveta javnega zavoda ZD Izola o imenovanju tožnika za direktorja tega javnega zavoda. Iz zapisnika navedene seje KMVVI izhaja, da je bil tožnik prisoten na seji in da je bilo pri glasovanju o tej točki prisotnih sedem članov od osmih, pri čemer so se trije opredelili in glasovali ZA, štirje pa so se vzdržali. Ali je tožnik glasoval ali je bil vzdržan, iz zapisnika seje ni razvidno, je pa razvidno, da je po tem, ko je predsednik KMVVI v zvezi s predlaganim sklepom podal obrazložitev in odprl razpravo, tožnik sodeloval v razpravi.² Tožnik o okoliščinah nasprotja interesov (da je bil predlagani kandidat za direktorja ZD Izola, o čemer se je glasovalo) oziroma možnosti, da bi do njega prišlo, ni pisno obvestil svojega predstojnika. Občinski svet Občine Izola je na 4. redni seji 25. 4. 2019 glasoval o sklepu o podaji soglasja k sklepu Sveta javnega zavoda ZD Izola o imenovanju direktorja ZD Izola. Iz zapisnika te seje je razvidno, da je bil tožnik prisoten na seji, iz zapisa glasovanja pa, da je kot član občinskega sveta tudi glasoval za sklep (št. 28), da občinski svet poda soglasje k sklepu Sveta javnega zavoda ZD Izola o imenovanju direktorja ZD Izola. Sklep na tej seji ni bil sprejet: od dvaindvajsetih članov občinskega sveta se jih je opredelilo enaindvajset, devet jih je glasovalo ZA, dvanajst PROTI, en glas je bil vzdržan. Tožnik se kot član občinskega sveta ni izločil iz obravnave in glasovanja za navedeni sklep št. 28, čeprav je bil predlagani kandidat za imenovanje za direktorja ZD Izola on sam. O okoliščinah nasprotja interesov ali možnosti, da bi do njega prišlo, tudi ni pisno obvestil svojega predstojnika. Toženka še dodaja, da je občinski svet Občine Izola na 2. dopisni seji 27. 3. 2020 ponovno odločal o podaji soglasja k sklepu Sveta javnega zavoda ZD Izola o imenovanju tožnika za direktorja ZD Izola; tokrat je, kot izhaja iz zapisnika te seje, podal soglasje k imenovanju. Tožnik pri tej točki ni glasoval, kar je razvidno iz rezultatov glasovanja.

4. Na podlagi navedenega je KPK 27. 1. 2022 sprejela osnutek ugotovitev o konkretnem primeru (v nadaljevanju: osnutek ugotovitev z dne 27. 1. 2022), ki je bil skladno s sedmim odstavkom 13. člena ZIntPK poslan tožniku v izjavo. Ta je v svoji izjasnitvi predlagal, da KPK postopek ustavi, ker so njene ugotovitve zmotne, mestoma nejasne, ni jih mogoče preizkusiti in se do njih opredeliti. Ugovarjal je, da KPK ni upoštevala sodbe III U 147/2021, saj bi lahko podala zgolj odločitev o zadevi, ne pa da je ponovno izdala osnutek ugotovitev. S tem je

1 Sklep št. 4: "Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja daje soglasje k sklepu Sveta javnega zavoda Zdravstveni dom Izola, s katerim se za direktorja javnega zavoda Zdravstveni dom Izola imenuje Evgenija Komljanca, dr. dent. med., spec., rojen [redacted] za mandatno obdobje štirih (4) let."

2 V razpravi so sodelovali: Nataša Čerin, Dušan Ambrož, Leopold Žolgar, Evgenij Komljanec in Manca Vadnjak.

brez zakonske podlage odločila o zadevi, o kateri je že odločala. KPK naj zato pojasni, zakaj je izdala nov osnutek ugotovitev in kaj se je zgodilo z osnutkom ugotovitev z dne 1. 4. 2022, ki ni bil razveljavljen. Tožnik je KPK očital, da je kršila 22. člen Ustave Republike Slovenije. Sicer pa je poudaril, da njegovo sodelovanje v razpravi na KMVVI ne predstavlja kršitve dolžnosti izogibanja nasprotju interesov. Razprava ne more pomeniti niti možnosti nastanka nasprotja interesov, saj si ni mogoče zamisliti, kako bi na takšen način (zgolj z razpravo) uradna oseba sebi ali komu drugemu uresničila kakšen nedovoljen zasebni interes. Po mnenju tožnika nasprotje interesov lahko nastane zgolj, ko gre za dejansko odločanje o zadevi, v kateri ima oseba nek interes, s svojo funkcijo oziroma preko opravljanja svojih javnih nalog pa lahko vpliva na dosego tega interesa. Prav tako je tožnik nasprotoval zaključku, da je z glasovanjem o sklepu ravnal v nasprotju z določbami 37. člena ZIntPK. O navedenem je odločal občinski svet, ki je neposredno voljen s strani volivcev na lokalnih volitvah, pri čemer tudi kandidati za občinski svet na volitvah lahko oddajo glas zase, pa to ne pomeni kršitve določb ZIntPK. Sicer pa je tožnik poudaril, da na seji 25. 4. 2019 ni prišlo do pozitivnega izida glasovanja zanj in tako situacija nasprotja interesov ni nastala. Tožnik je še navedel, da nima predstojnika oziroma je sam sebi predstojnik, zato ne more izpolniti obveznosti pisnega obveščanja oziroma je ta izpolnjena že po sami logiki stvari.

5. KPK se v nadaljevanju svoje obrazložitve opredeljuje do opisanih tožnikovih navedb in stališč. Navaja, da so razlogi za ustavitev postopka podrobneje opredeljeni v Poslovniku KPK, ki v 46. členu določa, da lahko nosilec zadeve senatu predlaga ustavitev postopka, če so podane okoliščine o zavrnitvi prijave iz 42. člena Poslovnika, kar v konkretnem primeru ni izkazano. Pojasnjuje, da tožnikovo ravnanje pomeni kršitev 37. člena ZIntPK ter zakaj je tožniku poslala nov osnutek ugotovitev, s čimer ni ravnala v nasprotju s sodbo III U 147/2021. Iz sedmega odstavka 13. člena ZIntPK jasno izhaja, da mora KPK v primeru suma kršitev iz 3. do 13. točke prvega odstavka tega člena (med katere spadajo tudi kršitve določb o nasprotju interesov) pred dokončnim sprejetjem odločitve pridobiti izjavo obravnavane osebe o očitkih in ugotovitvah glede kršitev. To se skladno s prakso KPK izvaja s pošiljanjem osnutka ugotovitev obravnavani osebi v izjasnitev, s čimer se zagotavlja pravica stranke do izjave in s tem tudi načelo kontradiktornosti postopka. Glede na obrazloženo postopanje KPK tudi ne pomeni nezakonitega odločanja o zadevi, o kateri je že odločala.
6. V zvezi s tožnikovimi stališči glede sodelovanja v razpravi pri KMVVI, KPK izpostavlja, da se je konkretna razprava nanašala na sklep o imenovanju kandidata za direktorja javnega zavoda, pri čemer je predlagani kandidat bil tožnik sam. To pomeni, da je v vlogi člana KMVVI razpravljal o sebi kot kandidatu za direktorja javnega zavoda. V primerih, ko uradna oseba sodeluje v postopkih in odločanju oziroma glasovanju v zadevah, kjer nastopa kot kandidat tudi ona sama, se nastanku nasprotja interesov oziroma videza le-tega ni mogoče

izogniti. Po sami naravi stvari je namreč v takšnem primeru podan najmanj videz, da uradna oseba, ki je sama kandidat za določeno funkcijo oziroma delovno mesto, svoje javne funkcije oziroma naloge (razpravljanje, odločanje) ne bo opravila objektivno in nepristransko. Zato se od nje pričakuje, da se v tovrstnih situacijah, ko je sama kandidat za določeno funkcijo, izloči iz vseh faz postopka, vključno z razpravo. Tožnikovo posploševanje, da je tako inkriminirana vsaka razprava o sebi ali drugem, ne drži, saj je v konkretnem primeru šlo za razpravo in odločanje na seji KMVVI, katere člani imajo status uradnih oseb.

7. KPK zavrača tožnikovo sklicevanje, da gre v konkretnem primeru za enako glasovanje, kot je glasovanje na splošnih volitvah. Kot pojasnjuje, glasovanje zase oziroma za povezane osebe lahko izpolnjuje znake nasprotja interesov po ZIntPK pri opravljanju javnih nalog, ne pa pri izvajanju splošne volilne pravice (npr. glasovanju zase na splošnih volitvah). Omejitev glasovanja se tudi ne nanaša na primere imenovanja oziroma izbire posameznika na funkcijo ali položaj znotraj posameznega organa, kjer imajo aktivno in pasivno volilno pravico zgolj člani organa (npr. izbira predsednika sveta zavoda izmed članov sveta zavoda). V teh primerih se namreč posameznik z glasovanjem zase ne more spraviti v ugodnejši položaj (v primerjavi z ostalimi kandidati, saj lahko tudi oni kot člani izbirnega organa glasujejo zase). To konkretno pomeni, da ko občinski svet glasuje o članih in predsedniku njegovih delovnih teles (kot je npr. KMVVI), občinski svetniki lahko glasujejo, čeprav so sami kandidati za ta mesta; kolikor pa gre za odločanje občinskega sveta o npr. kandidatih za člane sveta javnega zavoda kot predstavnikov ustanovitelja, pa se od svetnika pričakuje izločitev. KPK še dodaja, da je v skladu z določbami Zakona o lokalni samoupravi (v nadaljevanju: ZLS) predstojnik tožnika kot občinskega svetnika župan, ki bi ga tožnik moral pisno obvestiti o obstoju okoliščin nasprotja interesov.
8. Nato KPK predstavi za zadevo relevantno pravo, in sicer pojasni, da se v zadevi uporabljajo materialne določbe glede instituta nasprotja interesov iz ZIntPK (Uradni list RS, št. 69/11 - u.p.b.), saj se je dejanje zgodilo pred 17. 11. 2020 (ko je začel veljati Zakon spremembah in dopolnitvah Zakona o integriteti in preprečevanju korupcije, Uradni list RS, št. 158/20, v nadaljevanju: ZIntPK-C, ki je institut nasprotja interesov delno uredil drugače). Postopkovno pa se zadeva vodi ob upoštevanju ZIntPK-C (glej njegov 47. člen). ZIntPK kot uradne osebe opredeljuje funkcionarje, uradnike na položaju in druge javne uslužbence, poslovodne osebe in člane organov upravljanja, vodenja in nadzora v subjektih javnega sektorja. Po 12. točki 4. člena ZIntPK so nasprotje interesov okoliščine, v katerih zasebni interes uradne osebe vpliva ali ustvarja videz, da vpliva na nepristransko in objektivno opravljanje njenih javnih nalog. Zasebni interes uradne osebe po 13. točki 4. člena ZIntPK pomeni premoženjsko ali nepremoženjsko korist zanjo, za njene družinske člane in za druge fizične osebe ali pravne osebe, s katerimi ima ali je imela osebne, poslovne ali politične stike.

ZIntPK v 37. členu predpisuje dolžnost uradne osebe, da mora biti pozorna na vsako dejansko ali možno nasprotje interesov in mora storiti vse, da se mu izogne. Uradna oseba svoje funkcije ali službe ne sme uporabiti zato, da bi sebi ali komu drugemu uresničila kakšen nedovoljen zasebni interes. Po 38. členu ZIntPK mora (če z drugim zakonom ni določeno drugače) uradna oseba, ki ob nastopu službe ali funkcije ali med njenim izvajanjem ugotovi nasprotje interesov ali možnost, da bi do njega prišlo, o tem takoj pisno obvestiti svojega predstojnika, če predstojnika nima, pa KPK. Ob tem mora takoj prenehati z delom v zadevi, v kateri je prišlo do nasprotja interesov, razen če bi bilo nevarno odlašati. Predstojnik oziroma KPK o obstoju nasprotja interesov odločita v 15 dneh in s svojo odločitvijo takoj seznanita uradno osebo.

9. V sklepnem delu svoje obrazložitve KPK ponovno povzame dejanske ugotovitve postopka in zaključuje, da je tožnik, občinski svetnik (in s tem funkcionar) Občine Izola ter član KMVVI, s tem, ko je sodeloval v razpravi KMVVI o sklepu Sveta javnega zavoda ZD Izola o imenovanju tožnika samega za direktorja javnega zavoda ZD Izola, in s tem, ko je kot občinski svetnik na seji občinskega sveta glasoval za sprejetje sklepa, s katerim je soodločal o imenovanju sebe na položaj direktorja ZD Izola, ravnal na način, ki ustvarja nasprotje interesov. Sodelovanje v razpravi, ki se nanaša na imenovanje tega istega posameznika na določen položaj in kjer je očitno izkazan zasebni interes te osebe, ter glasovanje zase, ki sodi med najbolj tipične primere nasprotja interesov, sta okoliščini, pri katerih bi uradna oseba morala vedeti, da bo s takšnim ravnanjem vzbudila dvom v objektivnost in nepristranskost celotnega postopka, ne glede na to, da njena pravica sodelovanja pri odločanju o tovrstnih vprašanjih izhaja iz področne ureditve (ZLS, Statuta Občine Izola ter Poslovnika občinskega sveta Občine Izola). Da sklep o imenovanju direktorja na seji občinskega sveta 25. 4. 2019 ni bil sprejet, v ničemer ne spremeni dejstva, da je tožnik ravnal na način, v katerem so se ustvarile okoliščine nasprotja interesov. Tožnik bi se v skladu s 37. členom ZIntPK takšnim okoliščinam nasprotja interesov moral izogniti z izločitvijo. Poleg tega bi moral, upoštevajoč 38. člen ZIntPK, o okoliščinah nasprotja interesov oziroma možnosti, da bi do njega prišlo ob dejstvu, da je bil on predlagan kandidat, pisno obvestiti svojega predstojnika, prenehati z delom ter počakati na njegovo odločitev, česar ni storil.
10. Tožnik je zoper izpodbijani akt vložil tožbo. Kot navaja, toži na podlagi 2. in 4. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju: ZUS-1), zaradi posega v ustavne pravice iz 22. člena Ustave, v zvezi s 6. členom Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: EKČP), ter iz razlogov po 2. in 3. točki prvega odstavka 27. člena ZUS-1. Sodišču predlaga, da tožbi ugodi in izpodbijani akt odpravi, toženki pa naloži, da tožniku povrne stroške tega postopka, v primeru zamude z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

- —
■
11. V tožbi ugovarja, da toženka ni upoštevala sodbe III U 147/2021, saj je v ponovnem postopku, namesto da bi le izdala upravni akt, ponovno izdala nov osnutek ugotovitev z dne 27. 1. 2022, ki je drugačen od osnutka ugotovitev z dne 1. 4. 2021, pri čemer slednji ni bil nikoli razveljavljen ali odpravljen in o njem sploh ni bilo odločeno. S tem je toženka bistveno kršila določbe postopka ter enako varstvo pravic iz 22. člena Ustave in načelo pravne države iz 2. člena Ustave, saj je odločila arbitrarno in brez ozira na napotila sodišča. Za svoje ravnanje, ki pomeni kršitev prepovedi dvakratnega odločanja o isti stvari (*ne bis in idem*) v upravnem postopku, kar je kršitev 31. člena Ustave in 4. člena Protokola 7 k EKČP, ni navedla podlage oziroma razlogov.
 12. Tožnik dalje poudarja, da gre v konkretnem primeru za očitke, ki so tako majhni (zanemarljivi), da se z njimi v skladu z načelom *de minimis non curat praetor* toženka sploh ne bi smela ukvarjati. Namesto tega išče dlako v jajcu, saj očitana ravnanja ne le da sama zase nimajo nobenih posledic, ampak tudi niso v nasprotju z ZIntPK. Kljub morebitnim nepravilnostim nimajo vpliva na veljavnost oziroma integriteto odločitev občinskega sveta Občine Izola, ker niso pripeljala do končnih odločitev. Namen ZIntPK je krepitev pravne države (1. člen) in za doseg tega namena zakon določa ukrepe in metode za krepitev integritete in transparentnosti ter za preprečevanje korupcije in preprečevanje in odpravljanje nasprotja interesov. S spornimi ravnanji ni prišlo do niti najmanjše navedenega. Sklep dne 25. 4. 2019 ni bil izglasovan, zato je vseeno, ali je tožnik glasoval ali ne, saj na tej podlagi ni nastala nobena posledica.
 13. Tožnik vztraja, da so ugotovitve toženke zmotne, nejasne in jih ni mogoče preizkusiti ter da je toženka kršila 22. člen Ustave, ker se ni opredelila do njegove izjave. Arbitrarno je določila, katero ravnanje je nasprotje interesov, in s tem zmotno uporabila materialno pravo. Tožnik kot občinski svetnik sodeluje pri razpravah na sejah, kot to določa zakonodaja. Na seji KMVVI 23. 4. 2019 se je razpravljalo tudi o kandidaturi za direktorja ZD Izola. Očitek, da naj bi tožnik kot član KMVVI s samim sodelovanjem v razpravi ravnal v nasprotju z določbami 37. člena ZIntPK, ni pravilen, saj sama razprava ne more pomeniti možnosti nastanka nasprotja interesov. Sicer bi prišli do nevarne in neživljenjske situacije, ko bi bila inkriminirana vsaka razprava, v kateri bi nekdo razpravljal o drugemu ali sebi. Razprava je v demokratični družbi nujna za predstavitev kandidatov ter presojo, ali kandidat izpolnjuje pogoje za podajo soglasja ali ne. Nasprotje interesov pa lahko nastane le, ko gre za dejansko odločanje o zadevi, v kateri ima oseba nek interes. Po zakonski definiciji so nasprotje interesov okoliščine, v katerih zasebni interes uradne osebe vpliva ali ustvarja videz, da vpliva na nepristransko in objektivno opravljanje njenih javnih nalog. Presoja tega videza mora temeljiti na realnih (pred)postavkah, povezanih s pristojnostmi in odločevalsko močjo oziroma pozicijo uradne osebe v konkretnem primeru. Sama razprava o zadevi ne more pomeniti nastanka nasprotja interesov, saj nima dejanskih posledic. V izpodbijanem aktu ni konkretnih razlogov, da bi tožnik

objektivno in subjektivno lahko vedel, katero ravnanje naj bi bilo takšno, da gre za kršitev nasprotja interesov. Stališča toženke so torej v nasprotju tudi z načelom pravne države, saj mora biti jasno in nedvoumno zapisano, katera so prepovedana ravnanja, ter ne sme biti prepuščeno samovolji državnega organa, da vsakič posebej odloča, ali in kaj naj bi bilo (ne)dovoljeno.

14. Kot nadalje meni tožnik, je izpodbijani akt nepravilen tudi, ko se tožniku očita kršitev določb ZIntPK z glasovanjem o sklepu Sveta Javnega zavoda ZD Izola o imenovanju direktorja ZD Izola, ki pa sploh ni bil sprejet. O njem je odločal občinski svet in ne tožnik sam. Občinski svet je s strani volivcev na lokalnih volitvah neposredno voljen organ, pri čemer kandidati za občinski svet na volitvah lahko oddajo glasovnico sami zase. To je tožnik pojasnil toženki, ki pa se do tega v izpodbijanem aktu ni opredelila. Tožnik 25. 4. 2019 ni bil imenovan za direktorja, ker sklep ni bil izglasovan. Situacija nasprotja interesov tako ni nastala, zato je nepomembno, kdo je ali ni glasoval. Na tej seji občinskega sveta je sodeloval tudi župan, ki je bil torej kot predstojnik seznanjen z okoliščinami na strani tožnika in njegovemu sodelovanju na seji občinskega sveta ni nasprotoval.
15. Do očitane nasprotja interesov ne more priti tudi zato, ker vsak kandidat na volitvah lahko glasuje zase, saj je to del ustavne pravice biti voljen in voliti. Kot primer tožnik navaja glasovanje na volitvah za predsednika RS, ko aktualni predsednik glasuje zase in je izvoljen. Enako velja za volitve poslancev, ko ti kandidirajo in glasujejo zase, ter vse druge volitve, tudi volitve članov občinskega sveta. Ta je na podlagi prvega odstavka 29. člena ZLS najvišji organ odločanja o vseh zadevah v okviru pravic in dolžnosti občine. Tožnik našteva pristojnosti občinskega sveta ter navaja, da se občinski svetnik pri opravljanju svojega dela ne more kar izločiti iz postopkov, saj ne obstoji noben izmed razlogov, vsebovanih v Zakonu o splošnem upravnem postopku (v nadaljevanju: ZUP), o tem pa tudi ni podlage v Statutu Občine Izola.
16. Tožnik v zvezi z navedbami toženke, da o okoliščinah, ki naj bi pomenile nasprotje interesov, ni pisno obvestil svojega predstojnika, navaja, da nima svojega predstojnika oziroma je sam svoj predstojnik, zato ne more izpolniti omenjene zakonske dolžnosti oziroma je ta avtomatično izpolnjena po logiki stvari. Kot predlagane dokaze je v tožbi navedel izpodbijani akt, sodbo III U 147/2021 in svoje zaslišanje.
17. Toženka je sodišču predložila spise, ki se nanašajo na zadevo. V odgovoru na tožbo vztraja pri izpodbijanem aktu in argumentirano odgovarja na tožbene navedbe. Uvodoma pojasnjuje, da v zvezi z izvrševanjem svojih pristojnosti vodi upravne postopke, hitre prekrškovne postopke in druge javnopravne postopke. Slednji so, kot določa četrti odstavek 15. člena ZIntPK, vsi postopki, ki se vodijo za izvajanje pristojnosti po prvem odstavku 13. člena ZIntPK, torej tudi postopki, uvedeni zaradi suma kršitve določb o nasprotju interesov (9. točka prvega odstavka 13. člena ZIntPK), kot je obravnavani. V teh postopkih se za vprašanja,

ki niso urejena v ZIntPK, smiselno uporabljajo določbe ZUP. Toženka povzema potek konkretnega postopka in zavrača očitke, da ni upoštevala napotil iz sodbe III U 147/2021. Oba njena prvotno izdana akta sta bila s sodbo odpravljena, zato je ponovni postopek morala zaključiti z izdajo novega akta, v ta namen pa skladno s 13. členom ZIntPK predhodno pridobiti izjavo obravnavane osebe o očitkih in ugotovitvah glede kršitev, kar udejanja s pošiljanjem osnutka ugotovitev obravnavani osebi v izjasnitev. S tem je smiselno upoštevana določba 9. člena ZUP, da je treba pred izdajo odločbe stranki dati možnost izjave o vseh dejstvih in okoliščinah, pomembnih za odločbo, ter da organ odločbe ne sme opreti na dejstva, glede katerih strankam ni bila dana možnost, da se o njih izjavijo. Pošiljanje osnutka akta obravnavani osebi pred izdajo končnega akta z vidika pravic stranke oziroma kontradiktornosti postopka zagotavlja še višji standard glede na ureditev po ZUP, saj se stranka predhodno seznanila tudi z izrekom, obrazložitvijo in argumentacijo toženke ter z njeno opredelitvijo do dokazov. Upravno sodišče je že zavzelo stališče (sodba II U 17/2021-19 z dne 21. 5. 2021), da predložitev osnutka ugotovitev obravnavani osebi v okviru drugih javnopravnih postopkov pomeni informiranje te osebe o tem, v zvezi s katerim njenim ravnanjem se je pojavil sum oziroma kakšno je ugotovljeno dejansko stanje, kot tudi seznanitev s pravnimi naziranjmi organa in njegovim stališčem o tem, kako bi morala oseba ravnati; s tem je v drugih javnopravnih postopkih zagotovljena pravica stranke do izjave. Po tem, ko je v ponovnem postopku prejela izjasnitev tožnika, je toženka izdala izpodbijani akt, v katerem se je opredelila do navedb tožnika. Enak postopek pridobivanja izjasnitve je izvedla v predhodnem postopku za potrebe izdaje aktov, ki pa so bili kasneje s strani sodišča odpravljani. Osnutek ugotovitev torej ni upravna odločba, ampak le način zagotavljanja pravice stranke do izjave. Zato ni pravilno tožnikovo stališče, da mu toženka ne more ponovno poslati osnutka ugotovitev, saj je šlo za ponovljeni postopek, v katerem je bila pred izdajo akta dolžna pridobiti tožnikovo izjavo. Osnutek ugotovitev o konkretnem primeru z dne 1. 4. 2021, se je nanašal na ugotovitve o konkretnem primeru, izdane v predhodnem postopku, ki pa so bile odpravljene, drugi osnutek pa na v ponovljenem postopku izdani izpodbijani akt. Tožnik opisano postopanje problematizira tudi z vidika prepovedi ponovnega odločanja o isti stvari, pri čemer očitno zmotno razume namen izdelave osnutka in njegovo pravno naravo.

18. Kot zmotne toženka v svojem odgovoru zavrača tudi tožnikove navedbe, da naj bi bili očitki zoper njega tako zanemarljivi, da se z njimi ne bi smela ukvarjati. Prav tako je zmotna trditev, da tožniku očitana ravnanja niso v nasprotju z določbami ZIntPK o nasprotju interesov, saj je prav sodelovanje posameznika v katerikoli fazi postopka, v katerem se odloča o njem samem, najbolj tipičen primer kršitve tega instituta. Dolžnost izogibanja nasprotju interesov oziroma omejevanje nasprotja interesov pri izvajanju javnih nalog predstavlja enega ključnih stebrov delovanja pravne države. S tega vidika zakon opredeljuje dejansko nasprotje interesov kot videz nasprotja interesov. V prvem primeru gre za nedovoljeno

uporabo javne funkcije oziroma službe za zasebne interese oziroma doseganje neupravičene koristi. Tudi videz nasprotja interesov, ki ne pomeni nujno vsebinske nepravilnosti ali nezakovitosti, pa lahko prav tako ogrozi javno zaupanje v pravilno, zakonito, transparentno in objektivno izvajanje javne funkcije ali službe, s čimer zmanjšuje integriteto in verodostojnost tako organa kot posamezne funkcije ali službe. Pomen tega instituta je izražen že v 1. členu ZIntPK, po katerem je preprečevanje in odpravljanje nasprotja interesov eden izmed temeljnih dejavnikov krepitve pravne države, ki se navzven kaže v zaupanju v demokratične institucije ter v transparentnost, enakopravnost in objektivnost odločanja v demokratičnih institucijah in pri razpolaganju z javnimi sredstvi. Za ugotovitev kršitve določb ZIntPK o preprečevanju nasprotja interesov ni pomembno, ali je v zadevi prišlo do posledice, saj se prepoved nanaša na ravnanje uradnih oseb, ko se znajdejo v okoliščinah, ki pomenijo nasprotje interesov. Če pa toženka ugotovi, da je uradna oseba v zvezi z nasprotjem interesom tudi prejela korist, pa to že lahko predstavlja korupcijo oziroma sum kaznivega dejanja. Iz navedenega tudi izhaja, da je dokazano nasprotje interesov le še korak do korupcije, zato je njegovo preprečevanje in odpravljanje ključno pri krepitvi pravne države, kar je namen in cilj ZIntPK. Zato ni mogoče slediti stališču, da je ravnanje, ki se tožniku očita z izpodbijanem aktom, zanemarljivo oziroma da se toženka s tem ne bi smela ukvarjati.

19. Toženka ponavlja razloge, s katerimi je že v izpodbijanem aktu zavrnila stališče tožnika, da se zgolj s sodelovanjem v razpravi na seji KMVVI ni mogel znajti v okoliščinah nasprotja interesov. Poudarja, da je šlo za razpravo kot eno izmed faz v postopku imenovanja direktorja javnega zavoda, v okviru katere se je razpravljalo o imenovanju za točno določeno delovno mesto, za katerega je bil kandidat tožnik. Namen razprave v tej fazi postopka ni bila predstavitev kandidata, kot skuša prikazati tožnik, temveč je šlo za razpravo o (ne)podpori določenemu kandidatu, pri čemer je bil kandidat tožnik, ki je bil hkrati eden od članov kolektivnega organa, ki je o tem razpravljal in odločal. Enako velja tudi za drugo ravnanje tožnika, ki se mu očita v izreku izpodbijanega akta. Glasovanje v postopkih imenovanja, v katerih uradna oseba nastopa kot kandidat, predstavlja okoliščino, ki vpliva ali ustvarja videz, da vpliva na dejanja uradne osebe na način, da ta svojih javnih nalog v konkretnem primeru ne opravlja objektivno in nepristransko. Da sklep o imenovanju direktorja na seji občinskega sveta 25. 4. 2019 ni bil sprejet, ne spremeni dejstva, da se je tožnik s sodelovanjem pri glasovanju o sklepu znašel v okoliščinah nasprotja interesov in ni ravnal na način, da bi se jim izognil. Glede na zakonsko definicijo in namen instituta nasprotja interesov okoliščina, da se posameznik znajde v nasprotju interesov in ne stori vsega, da se mu izogne, ni odvisna od nastanka posledice. Povedano drugače, nasprotje interesov nastane že, ko nastopijo okoliščine, v katerih zasebni interes uradne osebe vpliva ali ustvarja videz, da vpliva na nepristransko in objektivno opravljanje njenih javnih nalog, kar se je v konkretnem primeru zgodilo s samim sodelovanjem tožnika v posameznih fazah postopka imenovanja.

■
—
■

Toženka poudarja, da je v izpodbijanem aktu obrazložila vse elemente nasprotja interesov v konkretnem primeru. V obrazložitvi akta je tudi povzela tožnikovo izjasnitev in se do nje opredelila. Kot še pripominja, morajo uradne osebe poznati svoje obveznosti, ki se nanašajo na njihovo funkcijo, zato se tožnik ne more sklicevati, da ni vedel oziroma ni mogel vedeti, da njegovo ravnanje pomeni kršitev nasprotja interesov, sploh ob tako tipični kršitvi, kot je razprava in glasovanje o samemu sebi.

20. Kot ponovno pojasnjuje toženka, dolžnosti izogibanja nasprotju interesov ne gre povezovati z aktivno ali pasivno volilno pravico oziroma z glasovanjem na volitvah. Te pravice nasprotje interesov, kot je opredeljeno v ZIntPK, ne omejuje. Glasovanje zase oziroma za povezane osebe lahko izpolnjuje znake nasprotja interesov po ZIntPK le pri opravljanju javnih nalog, ne pa pri npr. izvrševanju splošne volilne pravice, ki je osebna pravica vsakega posameznika in ne spada med opravljanje javnih nalog. Omejitev glasovanja se prav tako ne nanaša na primere imenovanja oziroma izbire posameznika na funkcijo ali položaj znotraj posameznega organa, kjer imajo aktivno in pasivno volilno pravico zgolj člani organa. V teh primerih se posameznik z glasovanjem zase ne more spraviti v ugodnejši položaj, saj lahko tudi drugi kandidati kot člani izbirnega organa glasujejo zase. V konkretni zadevi pa ni šlo za takšen primer, temveč je občinski svet glasoval v okviru postopka imenovanja direktorja javnega zavoda, katerega ustanovitelj je občina, pri čemer je bil kandidat za direktorja eden od članov občinskega sveta (tožnik), ki je tudi sodeloval pri glasovanju. V tej zvezi tožnik ne more uspeti z navajanjem zakonskih nalog občinskega sveta in določb statuta občine, saj definicija nasprotja interesov in dolžnost izogibanja nasprotju interesov izhaja neposredno iz jasnih določb ZIntPK, ki jih mora upoštevati vsaka uradna oseba. Na navedeni pravni podlagi je toženka v obravnavani zadevi ugotovila, da se je tožnik s sodelovanjem pri razpravi in glasovanjem v zadevi, v kateri je nedvomno imel zaseben interes, znašel v okoliščinah, ki pomenijo nasprotje interesov. V izpodbijanem aktu je obrazložila, v čem oziroma na kakšen način in s katerimi ravnanji je v tožnikovem primeru prišlo do kršitve, pri čemer je ugotovljeno dejansko stanje aplicirala na pravno normo.
21. Kot še dodaja toženka, tožnik zahaja v protislovje, ko trdi, da nima predstojnika oziroma da je sam svoj predstojnik, po drugi strani pa, da je na seji občinskega sveta sodeloval tudi župan. Po mnenju toženke je ta predstojnik občinskega svetnika in bi ga zato tožnik v skladu z 38. členom ZIntPK moral pisno obvestiti o obstoju okoliščin nasprotja interesov. Vendar pa navedeno ne pomeni ravnanja, ki ga zajema izrek izpodbijanega akta, zato se do tega toženka ni podrobneje opredeljevala. Sodišču po navedenem predlaga, da tožbo zavrne.
22. Tožnik je v pripravljalni vlogi vztrajal pri tožbi ter splošno navedel, da so navedbe toženke iz odgovora na tožbo neresnične in nerelevantne, njena stališča pa pravno zmotna.

23. Sodišče je v tem upravnem sporu za dne 14. 12. 2022 ob 9.30 uri razpisalo glavno obravnavo, na katero tožnik ni prišel, čeprav je bil pravilno povabljen. Zato sodišče glavne obravnave ni opravilo in je odločilo brez nje v skladu s tretjim odstavkom 58. člena ZUS-1, torej na podlagi v postopku pri toženki ugotovljenega dejanskega stanja in brez izvedbe v tožbi predlaganega zaslišanja tožnika.

K I. točki izreka:

24. Tožba ni utemeljena.

25. Predmet presoje v tem upravnem sporu je izpodbijani akt toženke z vsebino izreka, kot je razvidna iz 1. točke te obrazložitve. Gre za akt - ugotovitve, izdane v postopku, uvedenem zaradi suma kršitve določb o nasprotju interesov (glej 9. točko prvega odstavka 13. člena ZIntPK), ki pomeni t.i. drugi javnopravni postopek po četrtem odstavku 15. člena ZIntPK. Zoper v takšnem postopku izdane ugotovitve ali druge odločitve ima obravnavana oseba po petem odstavku 15. člena ZIntPK pravico vložiti tožbo v upravnem sporu, v kateri lahko uveljavlja tudi očitke o kršitvah ustavnih pravic.

26. Po presoji sodišča je izpodbijani akt pravilen in zakonit. Kolikor iz te obrazložitve ne izhaja drugače, sodišče sledi dejanskim in pravnim razlogom, s katerimi je toženka utemeljila izpodbijani akt, in se na podlagi drugega odstavka 71. člena ZUS-1 nanje sklicuje. Zato je razloge izpodbijanega akta podrobno navedlo že v povzetku akta (tč. 2 do 9 te obrazložitve) in jih tukaj ne ponavlja. S sklicevanjem nanje sodišče obenem zavrača tožbene ugovore, ki so v bistvenem enaki ugovorom, ki jih je tožnik podal že v postopku pri toženki (v izjasnitvi na osnutek ugotovitev z dne 27. 1. 2022). Te ugovore je toženka povzela v obrazložitvi (str. 3 in 4) izpodbijanega akta ter se do njih argumentirano opredelila (str. 4 in 5 izpodbijanega akta). Toženka pa je nato še v odgovoru na tožbo (ki je bil vročen tožniku) argumentirano pojasnila, zakaj posameznim tožbenim ugovorom ni mogoče slediti. Ker tem njenim argumentom sodišče kot pravilnim v celoti pritrjuje, jih je podrobno prikazalo že v povzetku odgovora na tožbo in jih na tem mestu v celoti ponovno ne navaja, pač pa v zvezi s posameznimi tožbenimi ugovori zgolj še izpostavlja:

27. Kot izhaja iz izpodbijanega akta, je bil ta izdan v ponovnem postopku. Toženka je namreč v obravnavani zadevi najprej izdala ugotovitve z dne 10. 5. 2021; ker je po njihovi vročitvi ugotovila, da je spregledala tožnikovo izjasnitev z dne 26. 4. 2021, pa je nato v istem postopku izdala nov akt - ugotovitve z dne 10. 6. 2021, s katerimi je akt z dne 10. 5. 2021 odpravila in v zadevi ponovno odločila ob upoštevanju, da je tožnik podal omenjeno izjasnitev. Po tožnikovi tožbi je tukajšnje sodišče s sodbo III U 147/2021 odpravilo ugotovitve z dne 10. 6. 2021 (ker ni bilo utemeljene pravne podlage za izdajo tega akta) ter odpravilo ugotovitve z dne 10. 5. 2021 (ker je pri njihovi izdaji toženka kršila pravico

stranke do izjave, ki vključuje obveznost organa, da se opredeli do strankinih navedb in stališč) in to zadevo vrnilo toženki v ponovni postopek, tj. v stanje zadeve, v katerem je bila, preden so bili izdani odpravljeni upravni akti, kot to določa tretji odstavek 64. člena ZUS-1. Ob tem je sodišče v sodbi III U 147/2021 dodalo, da bo morala v ponovnem postopku toženka na podlagi četrtega odstavka 64. člena ZUS-1 izdati nov upravni akt, upoštevaje stališča sodišča, ki se nanašajo na postopek.

28. Sodišče v tem upravnem sporu sodi, da je toženka v ponovnem postopku ustrezno upoštevala stališča iz sodbe III U 147/2021. Izdala je nove ugotovitve, torej izpodbijani akt, pred tem pa tožniku poslala osnutek tega akta, tj. osnutek ugotovitev z dne 27. 1. 2022, in mu dala možnost, da poda svojo izjasnitev, vse z namenom, da se tožniku v največji meri zagotovi pravica do izjave, torej prav pravica, katere kršitev je bila razlog za sodno odpravo prvotno izdanih ugotovitev z dne 10. 5. 2021. Kot izhaja iz že navedenega, je toženka v izpodbijanem aktu povzela navedbe, ugovore in stališča, ki jih je podal tožnik, in se je do njih obrazloženo opredelila. Ko zatrjuje nasprotno, tožniku ni mogoče slediti. Neutemeljen je tudi ugovor, da naj bi toženka, ker je v prvem postopku sestavila in tožniku poslala osnutek ugotovitev z dne 1. 4. 2021, v ponovnem postopku pa osnutek ugotovitev z dne 27. 1. 2022, bistveno kršila pravila postopka ter prepoved dvakratnega odločanja o isti stvari. Kot je pojasnila že toženka v izpodbijanem aktu in nato tudi v odgovoru na tožbo, to pa izhaja tudi iz sodne prakse (sodba II U 17/2021), se z osnutkom ugotovitev stranki zagotavlja pravica do izjave pred dokončnim sprejetjem odločitve. Ta zahteva izhaja ne le iz temeljnih določb 22. člena Ustave in 9. člena ZUP, pač pa je za javnopravne postopke, kot je obravnavani, specialno določena v sedmem odstavku 13. člena ZIntPK. Z namenom pridobitve tožnikove izjave pred sprejemom ugotovitev v prvotnem postopku je bil tako tožniku poslan osnutek ugotovitev z dne 1. 4. 2021; pred sprejemom ugotovitev v ponovnem postopku pa osnutek ugotovitev z dne 27. 1. 2022. Toženka s tem ni kršila zakona, nasprotno, in tudi ne prepovedi dvakratnega odločanja o isti stvari. Kot izhaja že iz obrazložitve izpodbijanega akta in kot je glede na tožbene ugovore dodatno argumentirala še v odgovoru na tožbo, osnutek ugotovitev ne pomeni odločitve, ampak zgolj način zagotavljanja pravice stranke do izjave pred sprejetjem odločitve. V tem smislu tako ni mogoče govoriti o veljavnosti osnutka ugotovitev, niti se ta ne odpravlja ali razveljavlja, kot tudi ni nobene ovire, da toženka pred odločitvijo stranki pošlje nov, po potrebi tudi dopolnjen oziroma drugačen, osnutek ugotovitev.

29. Tudi v ostalem tožbeni ugovori niso utemeljeni. Kot izhaja iz obrazložitve izpodbijanega akta, je bil v obravnavanem obdobju tožnik občinski svetnik (torej funkcionar) Občine Izola in obenem član KMVVI. Ta je na seji 23. 4. 2019 glasovala o sklepu (št. 4) o soglašanju s sklepom Sveta javnega zavoda ZD Izola, s katerim se za direktorja javnega zavoda ZD Izola imenuje Evgenija Komljanca (torej tožnika) za mandatno obdobje štirih let. Tožnik je bil prisoten na navedeni

seji KMVVI. Ali oziroma kako je o navedenem sklepu glasoval, iz zapisnika se je ni razvidno, je pa razvidno, da je sodeloval v razpravi glede tega sklepa. Kot je nadalje ugotovila toženka, je občinski svet Občine Izola na seji 25. 4. 2019 glasoval o sklepu (št. 28) o podaji soglasja k sklepu Sveta javnega zavoda ZD Izola o imenovanju direktorja ZD Izola. Iz zapisnika te seje občinskega sveta je razvidno, da je bil tožnik prisoten na njej, iz zapisnika glasovanja pa, da je kot član občinskega sveta tudi glasoval za sklep št. 28. Ta sicer ni bil sprejet. Navedena dejstva, ki so bila bistvena za izdajo izpodbijanega akta, med strankama niti niso sporna.

30. Toženka je v obrazložitvi izpodbijanega akta pravilno pojasnila, da po ZIntPK funkcionarji spadajo med uradne osebe (10. točka 4. člena), da nasprotje interesov zakon opredeljuje kot okoliščine, v katerih zasebni interes uradne osebe vpliva ali ustvarja videz, da vpliva na nepristransko in objektivno opravljanje njenih javnih nalog (12. točka 4. člena ZintPK), pojasnila je, kaj je zasebni interes uradne osebe (13. točka 4. člena ZIntPK), ter obrazložila, da 37. člen ZIntPK predpisuje dolžnost uradne osebe, da mora biti pri opravljanju svojih nalog in službe pozorna na vsako dejansko ali možno nasprotje interesov in da mora storiti vse, da se mu izogne.
31. Na podlagi navedenega je tudi po presoji sodišča utemeljeno zaključila, da se je tožnik s tem, ko je kot član KMVVI na njeni seji 23. 4. 2019 sodeloval v razpravi o sklepu Sveta javnega zavoda ZD Izola o imenovanju tožnika za direktorja navedenega javnega zavoda, in s tem, ko je kot član občinskega sveta Občine Izola na njegovi seji 25. 4. 2019 glasoval o sklepu o podaji soglasja k sklepu Sveta javnega zavoda ZD Izola o imenovanju direktorja ZD Izola, pri čemer je bil predlagani kandidat za direktorja on sam, znašel v okoliščinah, ki pomenijo nasprotje interesov, in ni storil vsega, da se mu izogne, s čimer je ravnal v nasprotju z določbami 37. člena ZIntPK. Sodelovanje uradne osebe v razpravi, ki se nanaša na soglasje ustanovitelja k sklepu o imenovanju te iste osebe na položaj direktorja javnega zavoda, ter njeno glasovanje za sklep o podaji soglasja k sklepu, da se ta ista oseba imenuje za direktorja javnega zavoda, tudi po presoji sodišča sodi med povsem očitne primere nasprotja interesov v smislu za zadevo relevantnih določb ZIntPK, v zvezi s katerim bi uradna oseba glede na 37. člen tega zakona morala storiti vse, da bi se mu izognila. To bi tožnik tudi lahko storil s svojo izločitvijo iz razprave in glasovanja o takšnem sklepu. Uradna oseba namreč mora vedeti, da bo sicer s svojim takšnim ravnanjem vzbudila dvom v objektivnost in nepristranskost postopka imenovanja (zgolj glede na tožbeni ugovor sodišče pripominja, da tudi ZUP - glej čl. 35 in sledeče - omogoča izločitev uradne osebe v primeru okoliščin, ki zbujejo dvom v njeno nepristranskost), ter se glede na dolžnosti, ki zanjo izhajajo iz ZIntPK, ne more sklicevati, da njena pravica do sodelovanja pri odločanju v tovrstnih vprašanjih izhaja iz ureditve v ZLS ter občinskih predpisih. Že toženka je tudi povsem prepričljivo pojasnila, da se tožnik ne more z uspehom sklicevati, da je šlo na seji KMVVI zgolj za razpravo,

■
—
■

kot tudi ne, da sklep na seji občinskega sveta 25. 4. 2019 ni bil sprejet, saj navedeno v ničemer ne spremeni zaključka, da se je tožnik s svojim ravnanjem znašel v okoliščinah, ki očitno pomenijo nasprotje interesov, in ni storil vsega, da se mu izogne. Pravilno je tudi stališče toženke, da se tožnik v obravnavanem primeru ne more sklicevati na pravico voliti in biti izvoljen, oziroma zakaj obravnavane situacije ni mogoče enačiti s tistimi, ki jih v omenjenem smislu izpostavlja v tožbi. Ker je s tem povezano argumentacijo podrobno predstavilo že v povzetku odgovora na tožbo, je sodišče v izogib ponavljanju na tem mestu ponovno ne navaja. Poudarja zgolj še, da je očitno, da ima razprava o določenem sklepu lahko vpliv na glasovanje (tudi ostalih članov), saj je nenazadnje to njen osnovni namen; da je šlo v obravnavanem primeru za razpravo o konkretnem sklepu, ki se je nanašal prav na tožnika oziroma njegovo imenovanje za direktorja javnega zavoda, ter da dejstvo, da sklep na seji občinskega sveta 25. 4. 2019 ni bil sprejet, ne spremeni ugotovitve, da je tožnik glasoval o sklepu, ki se je nanašal na njegovo imenovanje za direktorja javnega zavoda. Povedano drugače, dejstvo, da se glasovanje občinskega sveta 25. 4. 2019 ni izteklo v prid tožnika, ne spreminja ugotovitve, da se je kot uradna oseba z razpravo in nato svojim glasovanjem o sklepu, ki se je nanašal na njegovo imenovanje za direktorja javnega zavoda, znašel v okoliščinah, ki očitno pomenijo nasprotje interesov po ZIntPK, v zvezi s katerim bi tožnik moral storiti vse, da se mu izogne. Po navedenem sodišče kot neutemeljena zavrača tudi tožbena stališča v smeri, da se toženka z očitki zoper tožnika ne bi smela ukvarjati, ker da so zanemarljivi, oziroma njegovo sklicevanje na načelo *de minimis non curat praetor*, ker za to, kot je pravilno argumentirala že toženka v odgovoru na tožbo, v določbah ZIntPK ni podlage.

32. Sklepno sodišče pripominja, da se v izreku akta, ki se izpodbija in s tem presoja v tem upravnem sporu, ne ugotavlja, da bi tožnik ravnal v nasprotju z 38. členom ZIntPK (tj. da bi moral ob zaznavi okoliščin, ki pomenijo nasprotje interesov, o tem pisno obvestiti svojega predstojnika, prenehati z delom ter počakati na njegovo odločitev). S tem povezane navedbe strank zato za odločitev niso pomembne in se zato sodišču v njihovo vsebinsko presojo ni bilo treba spuščati.
33. Po vsem obrazloženem sodišče kot neutemeljene zavrača tožbene ugovore, da je toženka bistveno kršila pravila postopka, da je ravnala v nasprotju z napotili iz predhodne sodbe in da je odločala arbitrarno, da je kršila tožnikovo pravico iz 22. člena Ustave, načelo pravne države iz 2. člena Ustave in pravico do poštenega postopka iz 6. člena EKČP, ter ugovore, da je kršila določbe 31. člena Ustave in 4. člena Protokola 7 k EKČP (ki se nanašajo na prepoved ponovne obsodbe ali kaznovanja za kaznivo dejanje).
34. Ker je torej sodišče presodilo, da tožbeni ugovori niso utemeljeni ter da je izpodbijani akt pravilen in zakonit, pravilen pa je bil tudi postopek njegove izdaje, je tožbo kot neutemeljeno zavrnilo (prvi odstavek 63. člena ZUS-1).

K II. točki izreka:

35. Izrek o stroških postopka temelji na določbi četrtega odstavka 25. člena ZUS-1, po kateri v primeru, ko sodišče tožbo zavrne, vsaka stranka trpi svoje stroške postopka.

PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Nova Gorica, 14. december 2022

Predsednica senata:

Lea Chiabai, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: